

Flore is het latinalbum waar Gabriel Ríos lang over sprak, maar nooit aan begon. Een lockdown en de ziekte van zijn vader forceerden het toch.

We zijn zeven jaar sinds het kristalle, zonder franjes opgenomen This marauders midnight, Gabriel Ríos' puurste schat tot dan toe. Zeven jaar waarin Ríos richtingloos tussen Gent, New York, Amsterdam en Florida zwierf. Pas toen de alzheimerdiagnose van zijn vader hem in 2017 weer naar thuisland Puerto Rico trok, vond hij de weg: de salsa en geweerschoten, de rumba en rumshots in San Juan bliezen nostalgie door het lijf. Flore zou de beloofde latinplaat worden, geïnfuseerd met de Spaanstalige en Latijns-Amerikaanse muziek die Ríos als kind meekreeg van vader en grootvader.

Met acht traditionals en vier eigen songs helt Flore op het eerste gezicht over naar een coveralbum. Maar dat is het niet. Wel een lofzang aan de roots, waarin Ríos koppig en eigenwijs de haagschaar zet. Door de nummers klinken nog tcha-tchoekoe-tcha-cha's en el corazóns, als herinnering aan de jeugd. Maar synths en overstuurse stemdozen sleuren de evergreens weg uit de vorige eeuw, sporadische claxons en hiphopbeats rijmen ze aan de songs van Ríos zelf. Latin zonder wetten. Frustratie en isolatie tijdens de lockdown deden de draad van debuut Ghostboy (2004) oppikken en de zin voor experiment weer aandrijven. Zie Mujer divina, waar oude strijkers vervellen tot spookorkest. El diablo en de titeltrack, waarop Ríos rapt. Of Alma mía en No soy de aquí, ni soy de allá die zweven op soundscape.

O ironie: het zelfgeschreven La torre klinkt nog het best als een onaangeroerde latinklassieker. Ook al omdat het, zoals de halve plaat, door een oude autoradio geduwd lijkt. Welaan dan: raam open, strohoed op en doorsjezen naar de Costa del Ríos. Het is er fijn vertoeven.

8/10

Dennis Van Goethem

Copyright © 2021 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden